

La Finta Giardiniera, de repetities

Het aankleden van jonge berkeboompjes

In april leverde de Munt (alweer) een schitterende Mozart-enscenering af: "La Finta Giardiniera", in een regie van Karl-Ernst en Ursel Herrmann. Dirigent was Sylvain Cambreling. Etcetera bericht in twee artikels: Mark Deputter volgde repetities, Johan Thielemans vatte de voorstelling samen in drie foto's.

Een gebouw aan de Borrenstraat, de repetities van *La Finta Giardiniera*. Een flets, bakstenen gebouw in de rij, waarvan alleen het bekende logo van de Nationale Opera me geruststelt dat ik op het juiste adres ben. Een voorzichtige druk op de bel brengt me binnen. Ik ben blijkbaar vroeg. Kwart voor elf. Ik koop een kopje koffie.

Rond elf uur arriveren ze: het regisseurs-trio Karl-Ernst Herrmann, Ursel Herrmann en Geoffrey Layton; dirigent Sylvain Cambreling, de regie-assistente, de accessoiriste en de zangers Ugo Benelli, Marek Torzewski, Malvina Major en Elzbieta Szmytka. De repetities zijn al een goeie week aan de gang, en vele van de zangers kennen mekaar al van vroegere produkties. "Buon Giorno tout le monde!" komt Benelli opgeruimt binnen, "Ah, fa brutto tempo, toujours la pluie". "Es regnet zuviel für Ugo", verklaart Ursel Herrmann haar man. Er wordt Duits gesproken, Frans, Engels, Pools, Italiaans, Nederlands en een rijke schakering aan mengvormen en combinaties. Herrmann zelf spreekt uitsluitend Duits en dat wil nogal eens een vertragend effect hebben op het verloop van de repetities.

In de zaal, die ooit een opslagplaats moet geweest zijn, staat een podium opgebouwd met daarop een "facsimile" van het uiteindelijke decor. De bomen zijn van plastic, de scène-opening met de zitbank en het bronnetje is nagemaakt in hout. De verzinking rond het standbeeld en het waterbassin zijn in witte lijnen op de vloer aangegeven. Vóór het podium een clavecimbel en een piano voor de begeleiding, wat stoelen en een paar tafels, met daarop her en der verspreid prenten- en fotoboeken, partituren en een paar rekwisieten. Aan de muur veel foto's, prenten en schetsen. In een hoek staat een mooie maquette van het decor, bevolkt met plaasteren figuurtjes. Een repetitie-sessie (drie

La Finta Giardiniera – Foto Oliver Herrmann

per dag) begint telkens met het overlopen van de te spelen scène. Karl-Ernst en Ursel Herrmann, Geoffrey Layton en de regie-assistente voegen zich bij de zangers op het podium en bespreken uitvoerig het verloop van de scène. Wat er staat te gebeuren, hoe de personages zich daarbij voelen, langs welke lijnen de relaties tussen de personages evolueren en ook hoe dat er ongeveer op de scène moet gaan uitzien. In de loop van anderhalve maand repetities wordt me duidelijk hoe Herrmann reeds tijdens de voorbereiding de resultaten van muziek- en tekstdramaturgie heeft vertaald naar visuele oplossingen toe, niet alleen in decor en kostumering, maar ook in bepaalde handelingen, typering van personages of gebruik van tijd en ruimte.

Uil

Deze voormiddag zet men Act I, scène 7 ineen, de aankomst van Graaf Belfiore. Wanneer Marek Torzewski zijn aria *Che beltè, Che leggiadria* aanheft, zak ik wat dieper in mijn stoel, de spanning van mijn eerste intrede totaal vergetend. Die jongeman zat zoëven nog prozaïsch een koffiekoek te smaken en zingt nu op de tonen van het klavier de goden uit de hemel: che splendore, eterni Dei. De ontroering slaat om in verbazing als ik merk dat Belfiore een rond uilebrilletje opzet. Dat had ik er bij de lezing van het libretto niet in gezien. "Je moet maar eens kijken hoe dikwijls die man zich vergist", verklaart Frau Herr-